

viser da ogsaa, at Amterne næsten altid følger de af Politimestrene afgivne Indstillinger i saadanne Sager. Hensynet til de interesserede, paa den ene Side den bidragspligtige og paa den anden Side den til Bidraget berettigede, er formentlig tilstrækkelig sikret gennem Adgangen til at paaanke Politimesterens Afgørelse til Amtet.

Det foreslaas derfor, at Bestemmelsen angaaende Afsoning skal træffes af Politimesteren paa det Sted, hvor den bidragspligtige bor eller opholder sig. Med Hensyn til København har man derimod foreslaaet at blive staaende ved den nugældende Ordning, hvorefter Afsoningsordrer udfærdiges af Overpræsidenten. Overpræsidenten i København har fraraadet at foretage en Ændring i den gældende Ordning, idet han nærmere har gjort Rede for de Grunde, der taler for at bevare denne. Det anføres, at medens det udenfor København er Politimestrene, der udfører hele det forberedende Arbejde i Afsoningssager, har Politiet i København — bortset fra Optagelsen af en kortfattet skematisk Afhøring om den bidragspligtiges økonomiske og andre i Betragtning kommende Forhold — praktisk talt intet at gøre med det forberedende Arbejde, idet Overpræsidenten i vidt Omfang selv fremskaffer det til Sagernes Oplysning nødvendige Materiale, hvorhos der ofte i Overpræsidents Arkiv fra tidligere Sager findes Oplysninger af Betydning for Sagernes Behandling. Politiets Medvirken i disse Sager findes herefter ikke at være af en saadan Beskaffenhed, at Politiet derved erhverver nogen Opøvelse i at bedømme og afgøre de Spørgsmaal, der danner Kernen i disse Sagers Behandling. Det anføres endvidere, at Sager om Afsoning hyppigt vil give Anledning til Spørgsmaal om Ændring i Bidragspligten, hvortil Overpræsidentens Medvirken alligevel udkræves. Københavns Magistrat har ligeledes udtalt sig for, at Dekretering af Afsoning ogsaa fremtidig forbliver hos Overpræsidenten. Politidirektøren i København har derimod udtalt sig for, at denne Beføjelse fremtidig henlægges til ham. Ministeriet har imidlertid under de foreliggende Omstændigheder ment at burde slutte sig til det af Overpræsidenten og Magistraten indtagne Standpunkt.

Den i Iste Stykke foreslaaede Regel kommer imidlertid ikke til Anvendelse, hvor det drejer sig om forskudsvis udbetalte Bidrag, som det sociale Udvalg i Medfør af Lov om offentlig Forsorg § 200 ønsker afsonede; her maa Afgørelsen i Medfør af nævnte Lovbestemmelse, jfr. Lovens § 14, vedblivende træffes af Overøvrigheden.

Bestemmelsen i 2det Stykke er en ny Regel, der tilsigter at hindre, at den bidragspligtige unddrager sig Afsoningen ved efter at have paaklaget Afsoningskendelsen at gøre sig usynlig. Billighed taler dog for kun at anvende Bestemmelsen paa bidragspligtige, der har været efterlyste i Anledning af Bidragsforpligtelse, smulgn. hermed Bestemmelsen i Lov om offentlig Forsorg § 200, Stykke 3.

ad § 19.

Bestemmelsen svarer til nugældende Ret, se Lov Nr. 130 — 1908 § 19, Lov Nr. 131 — 1908 § 13 og Justitsministeriets Skrivelse af 11. Maj 1909 (Min. Tid. A. Nr. 210).

ad § 20.

Paragraffen er i Overensstemmelse med nugældende Ret, se Justitsministeriets Skrivelse af 10. December 1879 (Min. Tid. A. Nr. 203). Hvis en bidragspligtig fra en Overøvrighedskreds paa Grund af Pladsmangel eller af andre Grunde hensættes i et under en anden Overøvrighedskreds hørende Arresthus efter uden Aftale mellem de to Overøvrigheder, kan dette dog ikke medføre, at Udgiften kommer til at paahvile den Overøvrighedskreds, hvori Arresthuset er beliggende.

ad § 21.

Det stemmer med nugældende Ret, at de særlige Inddrivelsesmidler kun bevares 1 Aar efter Forfaldsdagen, se Pl. af 28. Oktober 1805 og særlig om Udpantning Retsplejelovens § 597, 1ste Stk.; den sidste Dag, paa hvilken Retsmidlerne kan anvendes, bliver saaledes Aarsdagen for Forfaldsdagen. At Forældelsen afbrydes ved, at Øvrighedens Bistand til Bidragets Inddrivelse forlanges, er ligeledes — dog bortset fra Udpantning, se herom fornævnte Bestemmelse i Retsplejeloven og Højesteretsdom i Ugeskrift for Retsvæsen 1896 S. 1025, jfr. 1895 S. 397 — stemmende med nuværende Ret, og Begæring om Eftersøgning af den bidragspligtige bør ligeledes bevirke, at Retsmidlerne bevares, idet den forpligtedes Forsvinden ikke bør hindre den berettigedes Retsnydelse. Ogsaa Reglen i 2det Stykke om, at Afsoning kan anvendes selv efter Udløbet af det paagældende Aar, naar Begæringen herom fremkommer i Kontinuation af en i rette Tid fremsat Begæring om Inddrivelse, svarer til, hvad der nu antages at gælde i Praksis, ligesom Bestemmelsen i 3die Stykke om, at ogsaa Bidragets Udbetaling af det offentlige kan have afbrydende Virkning, naar blot Sagen fremmes behørig hurtig,